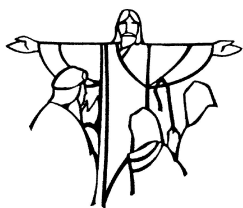

KRISTI HIMMELSFÄRDS DAG

IN FESTO ASCENSIONIS

Epistel: Apg 1: 1-11. Evangelium: Mark 16: 14-20. Predikan över Luk 24: 49-53, av Ingemar Andersson (LFS)

FRÅN FÖRNEDRING TILL HÄRLIGHET

Det har gått fyrtio dagar efter uppståndelsens segerfest på Påskdagen. Nu har stunden kommit då Jesus skall återta sin härlighet hos Fadern. Jesus bad i sin översteprästerliga förbön: *Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra. Fader, förhärliga nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till.* (Joh. 17:4-5).

Dagarna efter uppståndelsen har varit glädjefyllda och omtumlande för lärjungarna. Efter glädjens påskfest har de gång på gång fått möta Jesus. Det har varit fyrtio dagar av undervisning och förberedelser. In på bara skinnet hade de fått uppleva vad psalmisten sjunger: *"Du förvandlade min klagan i fröjdesprång. Du tog av mig sorgens dräkt och klädde mig i glädje."* (Ps. 30:12) Jesus hade gett dem en glädje – en glädje som ingen kunde ta ifrån dem.

Han hade ju talat om detta före sin bortgång: *Amen, amen säger jag er: Ni kommer att gråta och jämra er, men världen skall glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg skall vändas i glädje - -. Nu är ni också bedrövade, men jag skall se er igen, och då skall era hjärtan glädja sig, och ingen skall ta er glädje ifrån er.* (Joh. 16: 20, 22).

De hade kastats mellan hopp och förtvivlan, skakats omkring i Satans säll och inte fått någon ordning i vad de skulle tro och inte tro. Nu fördes de av Jesus från vacklande känslor till Ordets trygga, fasta grund. Han gjorde med dem som med Emmausvandrarerna. Han visade dem till Skriften: *"Detta är vad jag sade till er, medan jag ännu var hos er: Allt måste uppfyllas som är skrivet om mig i Mose lag, hos profeterna och i psalmerna."* Sedan öppnade han deras sinnen, så att de förstod Skrifterna. (Luk. 24:44-45).

Och nu hade de under fyrtio dagar fått vänja sig vid vad som sedan skulle gälla: att inte se och dock tro. De skulle tro på vad han sagt och inte efter vad de kände. Känslans vittnesbörd kan väl vara ljuvligast, men det är en osäker grund. Ordets vittnesbörd är tryggast. Det står fast under alla skiftningar.

Jesus fanns, levande och verklig, även när de inte såg honom. Men han var förändrad. Han hade samma kropp – den kropp som fötts av jungfru Maria, som pinats under Pontius Pilatus, som korsfäst, dött och blivit begravnen. Men det var en uppståndelsekropp. Snö, is och vatten är samma sak fast i olika tillstånd. Jesu kropp var himmelsk, det var en härlighetskropp, densamma som förut, men förvandlad.

Så skall det en gång ske också med våra kroppar vid Jesu återkomst, skriver Paulus: *Vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare. Han skall förvandla vår bräckliga kropp, så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet. Ty han har makten att lägga allt under sig.* (Fil. 3:20-21).

Jesus var dem nära, också de stunder de inte såg honom. Korta stunder var han synlig mitt ibland dem, så försvann han, för att vid ett annat tillfälle åter visa sig för dem. Och före avskedets stund ger han dem löftet att vara med dem alla dagar intill tidens slut. Så länge skulle inte lärjungarna leva. Därmed vet vi att det löftet gäller alla hans lärjungar för alla tider. Det gäller oss!

Jesus fick under dessa dagar föra lärjungarna så in i Ordet, att då han i deras åsyn togs ifrån dem, så förtvivlade de inte. Det var ingen sorgens mörka avskedsstund när han for åter till himlens härlighet, utan de gladdes och prisade Gud: *De tillbad honom och vände tillbaka till Jerusalem i stor glädje. Och de var alltid i templet och prisade Gud, läste vi i vår text.*

Jesus talade under de här dagarna också med dem om Guds rike. De skulle bli hans vittnen: *Och han sade till dem: "Det står skrivet att Messias skall lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Ni är själva vittnen om detta."*

Alla skulle få veta vad som skett. Så visar Jesu omsorg om de sina, ja om alla, in i det sista.

Apostlarna skulle förberedas och utrustas till att rätt utföra sitt stora och maktpåliggande uppdrag. De skulle gå ut och predika evangelium. Ut över världen skulle budskapet föras. Alla skulle få höra om återlösningen i Kristus Jesus, om frälsning och salighet, om syndernas förlåtelse i Jesu Kristi blod. Så skulle också vi få del av välsignelsen i Kristus.

Och se, jag skall sända er vad min Fader har lovat. Men ni skall stanna här i staden, tills ni har blivit beklädda med kraft från höjden. Till apostlarnas utrustning hörde den helige Andes gåva. Och det skall sägas: utan den helige Ande blir det inga apostlar! Ingen kan säga: Jesus är Herren annat än i kraft av den helige Ande. (1 Kor.12:3).

Den som skall gå och förkunna Guds rike skall äga den helige Ande. Den som skall så ut den ädla säden skall hos den store Såningsmannen ha fyllt på sin såskäppa! Den som skall förkunna Livets ord skall själv leva av och genom detta Ord.

Naturligtvis ägde lärjungarna den helige Ande vid detta tillfälle. De levde i tron på Jesus. De var födda på nytt genom Anden – men nu skulle de utrustas med Andens kraft och gåvor för den uppgift som nu förelåg dem.

Löftet gavs redan genom profeten Jesaja: *Ty jag skall utgjuta vatten över det som törstar och strömmar över det torra. Jag skall utgjuta min Ande över dina barn, min välsignelse över dina avkomlingar.* (Jes. 44:3).

Och när detta går i uppfyllelse på första Pingstdagen, hänvisar Petrus till profeten Joels profetia: *Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män skall se syner.* (Joel 2:28).

Lärjungarna hade hört Jesus tala om detta: *Jag säger er sanningen: Det är bäst för er att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort, skall jag sända honom till er.*

När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. Också ni skall vittna, eftersom ni har varit med mig ända från början.

Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er. (Joh. 16:7; 15:26-27; 14:26).

Nu skulle de i Jerusalem vänta på löftets uppfyllelse: *"Lämna inte Jerusalem utan vänta på vad Fadern har utlovat, det som ni har hört av mig. Ty Johannes döpte med vatten, men ni skall om några dagar bli döpta i den helige Ande. - - Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns."* (Apg. 1:4-5, 8)

Och så är skilsmässans stund inne. Han för dem ut till Betania vid Oljeberget, lyfter sina händer över dem och under det han välsignar dem, skiljs han ifrån dem och tas upp till himmelen. De första lärjungarna fick leva och verka under Jesu välsignande händer, för att den välsignelse, som getts åt Abraham skulle föras ut till alla släkten på jorden och komma även hedningarna till del. Han blev en förbannelse för oss och så fick vi därigenom ärva välsignelsen. Och under hans sårmärkta, välsignande händer skall hans trogna vänta hans återkomst i härlighet. Hans välsignelse är ingen tom ceremoni. Den meddelar himmelska, andliga gåvor. Den föder på nytt, den skänker syndernas förlåtelse, den gör bröd och vin till hans sanna lekamen och hans sanna blod, den driver själafienden på flykten och beskyddar och bevarar Guds barn på vägen hem, tills han till sist, på den sista, den stora dagen skall säga: *-Kom, ni min Faders välsignade och tag riket i besittning...*

Nu har Jesus återtagit sin härlighet – ”sittande på Gud Faders högra sida” – som vi bekänner i trosbekännelsen. *En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna, och du krönte honom med härlighet och ära. Allt har du lagt under hans fötter.* (Hebr.2:7-8a). *Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden.* (Hebr. 1:3).

Konungen har uppstigit på sin tron: *Fastän han var till i Gudsgestalt, räkade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren.* (Fil. 2: 6-11).

Och han, som nu sitter på Faderns högra sida i höjden, han i vilken Gudomens hela fullhet bor, han som är alla konungars Konung och alla herrars Herre – han är din närmaste släkting, nära förbunden med dig – din bror. Människan Jesus Kristus har intagit himmelen. Den andre Adam, hela släktets löftesman, borgesman och ställföreträdare, har gått in i härligheten genom himmelrikets portar. Han har, som Paulus skriver i Rom. 8:29, *blivit den förstfödde bland många bröder.*

Den första människan var av jorden jordisk, den andra människan är Herren av himmelen. Han är huvudet för församlingen, som är hans kropp. Och huvud och lemmar hör samman. Jesus ber: *Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd.* (Joh. 17:24)

Det var ingen mörk stund när Jesus for upp till himmelen. Det skall det inte heller vara för hans egna den stund han kommer tillbaka. Det blir också då en ljus stund för hans vänner. Men till dess: *Då ni alltså har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden. Ty ni har dött och ert liv är dolt med Kristus i Gud. När Kristus träder fram, han som är vårt liv, då skall också ni träda fram i härlighet tillsammans med honom.* (Kol. 3: 1-4). Amen.